

Nieuwsbrief 2023-1

7 januari 2023

Voetje voor Voetje, Valkenswaard
opgericht 15-06-1992
K. v. K. 40240008

Redactie:
Wouter Kiela en Lenie Castelijns
Tel. 06-10136827

INLEVEREN KOPIJ
VOLGEND NUMMER:
t/m 1 april 2023
E-mail: redactie@devoetjes.nl

Bankgegevens
Rabobank Valkenswaard
Penningmeester VWC
IBAN nr. NL 23 RABO 0147 9742 08

⇒ Vermeld bij elke betaling je naam en voor welke activiteit het is...
⇒ en betaal per activiteit apart.

Website: www.devoetjes.nl

Opzeggen: zie website
Clubshirt: zie website.

VAN DE BESTUURSTAFEL

Algemene leden vergadering

Datum: **woensdag 18 januari 2023**

Tijd : 20.00 uur

Locatie : Dommelstroom

Laat weten als je komt:

secretaris@devoetjes.nl

INFORMATIEAVOND 10 januari over Spanjereis 12 mei 2023

Datum: Dinsdag 10 januari

Locatie: IVN gebouw Bosstraat 25, 5553 CK Valkenswaard

Aanvang: 20.00 uur

JAARPROGRAMMA 2022/2023

10 januari

18 januari

9 april

12 mei

18 juli

26 december

Infoavond Spanje reis

Algemene ledenvergadering

Paastocht 1e paasdag

10- daagse busreis

Grensparkwandeling

Snerttocht 2e kerstdag

VAN DE REDACTIE

Nieuwe Website

In de vorige Nieuwsbrief (nummer 6) stond een aankondiging van onze Webmaster over de nieuwe website. Daarin vraagt hij of er leden zijn die ter opluistering daarvan mooie brede foto's hebben. In verband met de wet op de privacy plaatste hij daarbij een foto zonder gezichtsherkenning.

Hein Gerlag geeft hieronder zijn reactie.

Goede morgen Lenie,

Omdat wij ons als Voetjes, door jaren en jaren heen massaal, in grote getale in allerlei landen met bussen auto's en vliegtuigen op het platteland, onder en boven de grond in hotels kroegen frietkotten noem maar op, de hele sodemier bij elkaar hebben rond lopen te kloten, vind ik dat dat miezerige wetje op de prijvaasie door ons al gezellig naar de klote is geholpen. Daar hoeven wij dus geen rekening meer mee te houden.

Mooie Nieuwsbrief.

Gr. Hein.

Van Annelies Verkerk ontvingen onze vrijwilligers een mooi compliment:

Hallo Wouter en Lenie

Wat heb ik genoten van de nieuwsbrief!

Nooit geweten dat de knooppuntroutes{ door zoveel inzet van de kanjers van de Voetjes } uitgezet zijn,

En het prachtig vind ,dat jullie elke week weer mooie routes uitzetten en lopen, en wat te denken over de mooie wandelreizen waar ik zelf ook zo van genoten heb.

Zoek maar eens zo,n tweede club die dit met zoveel vrijwilligers allemaal doet.

Helaas lukt het wandelen niet meer, maar geniet van de leuke nieuwsbrief, en blijf toch lid van deze fijne club.

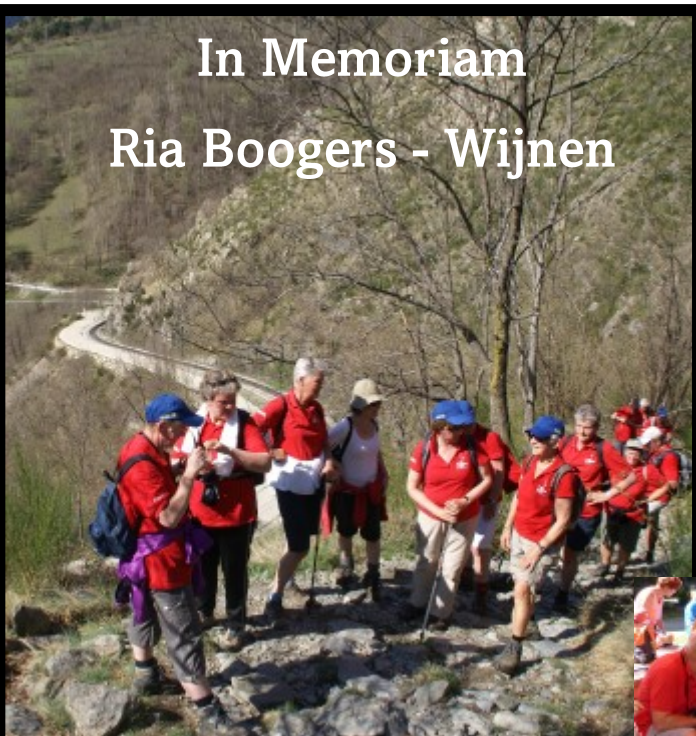
Hartelijke groetjes, Annelies Verkerk

Interview zusjes Wijnen

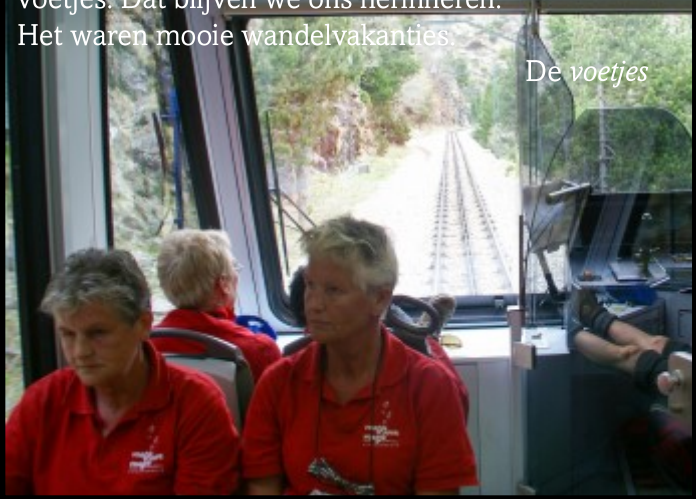
Om persoonlijke redenen, heb ik besloten om mijn interview met de zusjes Wijnen nogmaals in zijn geheel af te drukken. Zie hiervoor het einde van de Nieuwsbrief.

Lenie Castelijns

In Memoriam Ria Boogers - Wijnen

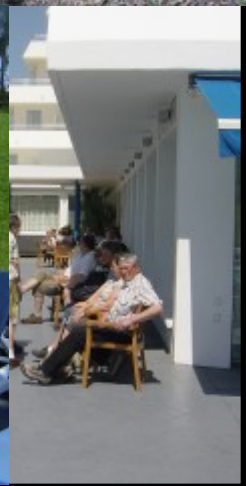

Ria,
Je hebt heel wat kilometers gewandeld met de
voetjes. Dat blijven we ons herinneren.
Het waren mooie wandelvakanties.

De voetjes

In Memoriam Piet Stevens

In Memoriam Martien Brugmans

Martien,
Bedankt voor de mooie wan-
delingen en vakantie die we
samen hebben gedaan.

De Voetjes

9- daagse groepswandelreis naar Jordanië van de ANWB.

Zoals jullie wel weten ben ik graag op reis om nieuwe wandelgebieden te ontdekken. Mijn collega gaf aan: Als je echt iets apart wil gaan doen, ga dan wandelen in Jordanië. Een erg mooi land waar de mensen erg vriendelijk en behulpzaam zijn. En ik heb ervaren dat het echt zo is. We waren met 2 gidsen: een Jordaanse gids wat verplicht is in dit land en een Nederlandse gids. We waren met een erg fijne groep van 16 personen.

We wandelen in een betoverend Jordanië met een schatkist aan culturele rijkdommen, prachtige woestijnlandschappen en gastvrije bevolking.

We begonnen in het noorden van het land, waar we een wandeling maken in Ajloun National Park om vervolgens in de middag de oude Romeinse stad Jerash te verkennen. De route leidt via mozaïeken van de Bijbelse plaatsen Madaba en

The Seven Pillars of Wisdom Trail.

Mount Nebo naar het natuurreserveaat Dana, waar we overnachten in een bijzonder hotel bij een Jordaanse familie en een wandeling maken.

Uiteraard bezoeken we de verborgen roze stad Petra, een van de 7 wereldwonderen. Vanaf Little Petra wandelen naar de “achteringang” van Petra en lopen 850 treden naar beneden. De treden waren al goed uitgesleten, oppassen geblazen. Ook overnachten we in de Wadi Rum Woestijn bij de bedoeïen, met een adembenemend decor van eeuwenoude droge rivierbedingen en woeste woestijnformaties in verschillende kleurschakeringen. We wandelen hier The Seven Pillars of

Wisdom Trail.

De reis gaat verder naar het laagste punt op aarde: De Dode zee. Een enorme zoute ervaring in het water, je blijft drijven. Maar ook de modder die je vantevoren insmeert op je huid, schijnt een heilzame werking te hebben. De laatste dag gingen we naar de Siq trail die een belevenis op zich was. Bv door water, langs touwen, over watervallen en er ook weer af, over rotsblokken. We vonden het spannend en een uitdaging op zich.

Al met al was dit een fantastische reis om nooit meer te vergeten. Een erg bijzonder land, gastvrij en vriendelijk en ook de groep was een bijzondere eenheid, sociaal vriendelijk en behulpzaam. En met de 2 gidsen maakte de reis helemaal af.

**Groeten van Yukari
uit Japan**

Wandeling 11 november door het Leudal

(door Hans van Remmen)

Hallo, wij zijn Hans en Marijke van Remmen vanaf juni 2020 lid van Voetje voor Voetje.

Omdat Marijke (nog) werkt wandelt ze alleen op maandagavond, terwijl ik behalve op maandagavond ook op woensdagmorgen enkele kilometers afleg.

Wij vinden Voetje voor Voetje een gezellige club en voelen ons er helemaal thuis.

Vrijdag 11 november was er een wandeling in het Leudal gepland. Marijke is vrij op vrijdag, dus rijden we samen naar Limburg. Vertrek om 10.00 uur van de parkeerplaats Natuurpoort Leudal in Haelen. Het natuurgebied omvat zo'n 900 ha, waarvan een groot deel (500 ha) als reservaat beheerd wordt door Staatsbosbeheer.

De groep van circa 20 personen en de trouwe viervoeter van Ingrid hadden er zin in, zeker gezien het prachtige weer.

De route was uitgezet door wie anders dan, Peter Verspeek.

Het Leudal is een prachtig natuurgebied met meanderende Leubeek en een sprookjesachtig landschap. Nadat we de Sint Servaas kapel hadden bewonderd en enkele van ons een kaarsje hadden aangestoken, zijn we neergestreken in het er naast gelegen restaurant waar we gastvrij werden ontvangen.

Voor een onverwachte groep van 20 personen op vrijdagmorgen werd met plezier koffie gezet.

Na koffie en plaspauze hebben we onze wandeltocht voortgezet. Wederom weer prachtige landschappen met beekdalen, sommige van meer dan 10 meter diep.

De beekdalen in het Leudal zijn begroeid met grotendeels natuurlijk bos met hazelaar, berk en wilg. Tussen de bomen slingeren de Zelsterbeek en de Leubeek. Het water heeft de beekdalen in eeuwen tijd zo diep uitgesleten dat er een soort van ravijnen zijn ontstaan.

Aangekomen bij de Ursulamolen hebben we op het er naast gelegen picknickveldje gepauzeerd en onze boterham genuttigd.

Vol goede moed vervolgden we de route gezamenlijk tot knooppunt 21, hier splitste de groep in een groep die terugging naar de parkeerplaats in Haelen en de andere groep die de wandeling voortzette, via een lus naar de eindbestemming.

Na nog een uurtje lopen zat de 18 km in onze benen. Enthousiast en voldaan hebben we de fantastische mooie wandelroute nabesproken bij restaurant Den-nenoord onder het genot van een welverdiend drankje.

Nogmaals willen wij Peter bedanken voor de organisatie van weer een geweldige wandelroute.

Hans van Remmen

In gesprek met 'De Zusjes Wijnen'

Van links naar rechts: Ria Boogers-Wijnen (72 jaar; helft tweeling)

Nelly van Hoof-Wijnen (86 jaar)

Jo Teuwens-Wijnen (72 jaar; andere helft tweeling)

Sjan Vrijzen-Wijnen (82 jaar)

Ze zijn samen 312 jaar oud. Hun gemiddelde leeftijd is 78 jaar, hetgeen 10 jaar ouder is dan het gemiddelde van onze clubleden. Nelly is tevens het oudste lid van onze wandelclub. Ze zijn samen bijna 80 jaar lid van wandelvereniging Voetje voor Voetje, maar hebben zich niet gelijktijdig ingeschreven. Ze wandelen om uiteenlopende redenen.

Vandaag ben ik in Westerhoven bij Jo Teuwens-Wijnen en zit daar gezellig aan de koffie met 'de zusjes Wijnen'. Jo is kortgeleden geopereerd: ze heeft een nieuwe knie, want haar oude was "versleten werk".

Het is altijd een feest om de zusjes samen te zien. Ze kabbelen en steggelen er flink op los en het lijkt alsof ze het zelden met elkaar eens zijn, maar voordat ze hun zinnen hebben uitgesproken, wordt er alweer volop gelachen en het allermooiste is dat ze elkaar geen moment kunnen missen.

Iets anders wat de zusjes gemeen hebben, is dat ze ondanks alles wat ze meemaken en hebben meege maakt, altijd positief in het leven staan.

Vroeger

De zusjes komen uit een arbeidersgezin met 6 kinderen: 1 jongen en 5 meisjes. Op mijn vraag of ze allemaal in Valkenswaard geboren zijn, klinkt het – op Nelly na – eenstemmig: "ja in de Nieuwstraat". Nelly is in de huidige Europalaan geboren maar dat huis is inmiddels afgebroken. Vanwege het leeftijdsverschil zorgden de oudsten voor de jongsten, hetgeen in die tijd heel vanzelfsprekend was. Dat werkte ook prima.

Toch luisterde de tweeling net iets meer naar Sjan dan naar Nelly want Nelly kon zó gemeen knippen: "ze pakte dan zo'n dun velletje van de bovenarm tussen duim en wijsvinger en draaide dat om. Dat deed verdories zeer". De zusjes zeggen lachend dat ze later altijd braaf waren én altijd op tijd thuis. Om 23.00 uur. Dat gold ook voor Jo: één week voordat ze trouwde, was ze nog steeds klokslag 23.00 uur binnen.

Er moest worden aangepakt in het gezin Wijnen. Nelly was een geweldige naaister die tot grote verbazing van leraressen op haar 16e alle diploma's al had gehaald die er te halen waren. Ze had haar examen in Den Bosch. De naaizuster van school zei dat het haar nooit zou lukken, want ze was veel te jong. Nelly is nog boos als ze aan die opmerking terugdenkt. Ze mocht dan wel jong zijn, ze haalde de beste punten en was de snelste van heel Nederland... Ze werd aangenomen bij de kleermaker en daar maakte ze kostuums en mantelpakjes, ze naaide per week 2 herenkostuums en soms tussendoor nog een damespakje of een rokje.

Thuis naaide Nelly alle kleding voor het hele gezin: "ja, en ieder jaar waren ze er weer uitgegroeid".

Ook Ria, de rustigste van het stel, was en is nog steeds een verdienstelijk naaister. Zij ging werken bij een naaiatelier.

Jo moest van moeder ook naar naailes, maar Jo had daar absoluut geen zin in en daarom werd het Willem II.

Op mijn vraag aan de tweeling, of ze vroeger meestal samen optrokken, geeft Nelly het antwoord: "ja".

Tweeling in koor: "Tegen wie hadde zut nou Nelly"? "Dat doet ze nou altijd. Ons Sjan had ontstoken tanden en ze vroegen haar of het pijn deed. Ons Nelly zee "ja". En wij reageerden meteen: "O, hedde gij dè ook gehad dan?" Een bulderend gelach volgt.

Dat mensen vaak niet zagen wie de meeste pijn leed, overkwam Sjan nogal eens: zij en haar vriendin waren altijd samen. Sjan kreeg last van een ontstoken duim en dat was zo erg dat ze er dagelijks mee terug moest naar de huisarts. Toen Sinterklaas in het land was, moesten Sjan en haar vriendin samen bij de goedheilig man komen en die vroeg aan haar vriendin hoe zeer dat toch wel niet deed, zo'n ontstoken duim.... Later in dit gesprek, zal dit onderwerp nogmaals aan bod komen maar dan in ernstiger mate.

Als Sjan met haar vriendin wilde gaan knikkeren, mocht dat soms, maar dan wel: "de tweeling meenemen". Sjan nam dan de ene helft van de tweeling in haar nek, en haar vriendin de andere helft. Zo gingen zij naar hun knikkergroepje.

Een van de taken van Sjan was: strijken. Al het strijkwerk van het gezin kwam voor haar rekening. Die

petticoats van de tweeling waren het ergste. Onder het strijken, vond ze het fijn om naar een hoorspel op de radio te luisteren. Televisie was er nog niet. Tot grote ergernis van Sjan, vond de tweeling het gezellig om er steeds tussendoor te kletsen, zodat het ondoenlijk was het hoorspel goed te volgen.

De tweeling had het geweldig naar de zin thuis. "Het was altijd gezellig". Ze hadden er dan ook moeite mee dat het huis zo leeg was, toen de ouderen de deur uit gingen.

Hoe het allemaal begon met de sport

Sjan was volgens de anderen altijd al erg sportief.

In koor: "Ons Sjan, die dee elke morgen ochtendgymnastiek, dat kwam toen op de radio en zij deed mee. Dan hoorden wij bons, bons, bons, want wij lagen nog in bed. En dan sprong ze weer: tjp, tjp, tjp,tjp..." Sjan reageert kort: "anders waren jullie nie wakker te krijgen". Vrolijk gelach.

Sjan heeft ook nog andere sporten beoefend: hardlopen, zwemmen én schaatsen. Ze spreidt haar handen heel breed uit: "zo'n, zo'n schaatsen had ik en maar zo'n voetjes. Die schaatsen hingen bij ons in de schuur. En heel belangrijk: geen schoenen eraan: klumpkes. "Wat na mij kwam, kreeg alles, maar ik kreeg niks". Later heb ik van mijn spaarcenten zelf schaatsen gekocht, ik vroeg aan mijn vader of hij wilde bijleggen: natuurlijk, eens zoveel als ons moeder was het antwoord en..... dat was.... niks".

Hier grijpt Ria in en zegt dat ook zij (de tweeling) hebben geschaatst. Eigenlijk zouden Ria en Jo een horloge krijgen voor hun verjaardag, maar zij wilden liever schaatsen. Hun moeder was het daar niet mee eens dus werd het een horloge. "Ons moeder zei dat we die schaatsen wel zouden krijgen als het ging vriezen en laat het nou een paar weken later....." Iedereen lacht. De tweeling kreeg wél schaatsen met schoenen eraan vast. En net zoals dat vroeger vaker gebeurde, werden ook deze op de groei gekocht. Maat 42. "We hebben ze nog steeds maar ze zijn nog altijd te groot... ha, ha".

Eigenlijk speelde de grootte van de schaatsen ook geen rol, want ze gingen meer voor de jongens dan voor de sport. " In die tijd hebben we meer gevreeën dan geschaatst".

De sport van Nelly speelde zich in die tijd hoofdzakelijk af achter de naaimachine.

Wandelen

Sinds april 1992 zijn Sjan en Nelly fanatiek lid van onze wandelclub.

Later zijn daar Ria en Jo bijgekomen. Het verhaal gaat als volgt.

Sjan: "Ons Ria is bij de wandelclub gegaan omdat ze mee naar de Vierdaagse van Nijmegen wilde. Ons Nelly en ik vonden dat niet zo leuk want wij hadden al een vast eigen clubke. Toch wilde Ria koste wat kost mee en ze beloofde plechtig dat de anderen geen last van haar zouden hebben". Nelly herinnert het zich ook nog als de dag van gisteren: "Ze zou niet praten, ze zou achter ons aanhobbelen en zich rustig houden".

Toch waren de oudste zussen absoluut niet enthousiast. Jo en Ria begrepen dat eigenlijk wel want: "Eerst hebben we hun uitgelachen en dan zeeje we: kik doar die twee aouw". Jaan en Nelly sputterden dus flink tegen: "eerst ons uitlachen en dan met ons mee willen, da werkt nie, da snapte wel".

Ria won uiteindelijk het getouwtrek en ze ging mee naar de Vierdaagse van Nijmegen. Op het laatste had ze het zelfs zover dat haar zusjes een speciale medaille voor haar lieten maken: omdat ze 30km had gelopen, terwijl ze 40 moest en dus geen officiële kreeg. Ze hebben er nog steeds plezier om.

Vierdaagsen en Kennedymarsen

Naast andere grote wandeltochten hebben de zussen variërend van dertien tot twintig keer de Vierdaagse van Nijmegen en Apeldoorn gelopen. Ze hebben ontelbare keren de Kennedymarsen van Someren en Bergeijk gelopen. Ze hebben Diest-Valkenswaard gelopen. Chapeau! Sjan heeft zelfs nog een keer Diekirch-Valkenswaard volbracht. En natuurlijk horen bij al deze tochten verhalen, waarvan dit er een is. Eerste Kennedymars in Someren:

Evenals Sjan zou een medewandelaar van de club meelopen. Sjan heeft hem zelfs thuis opgehaald. Tijdens de 80-kilometer lange tocht kreeg ze veel last van kapotte voeten, maar is toch de hele nacht en de dag daarna door blijven lopen. ("als je bij elk pijntje moet stoppen, kun je altijd wel thuisblijven") 's Avonds heeft ze haar wandelgenoot nog naar huis gebracht en vervolgens is ze met hele pijnlijke voeten naar huis gegaan.

Tijdens de eerstvolgende wekelijkse wandeling bij de club stelde haar medewandelaar van de Kennedymars aan Nelly de vraag die Sjan nooit zal vergeeten: 'Nelly, hoe gaat het nu met je voeten'?

Sjan was furieus: "eerst thuis opgehaald, 80 km gedurende de nacht en dag samen gewandeld, weer naar huis gebracht en een paar dagen later kende hij me opeens niet meer".

"Telkens als ik de kans kreeg en steeds als er anderen bij waren heb ik hem daarmee geconfronteerd. Hij werd er helemaal gek van en ik denk dat hij daarom zelfs is gestopt met wandelen: hij kon er echt niet meer tegen".

Hij piepte nog wel dat hij thuis een vrouw had, maar Sjan reageerde woedend en zei dat dat er niks mee te maken had en dat zij thuis ook een man had.

"Ja, Sjan dat komt er nou van als je zo gediensig bent", zegt Jo vrolijk en ook de rest lacht weer mee.

Handel

Sjan had ook een "Handelvriend". Tijdens de bedevaart liepen ze altijd samen, altijd zochten ze elkaar op, altijd buurten, altijd lol. Wij –ik ook- genoten erg van al die vrolijkheid. Sjan wist alles over hem, nou ja alles: ze wist waar hij woonde, dat hij bij de gemeente werkte, dat hij een vrouw en twee kinderen had....alleen zijn naam wist ze niet. Als een donderklap bij heldere hemel was de vriendschap afgelopen. 's Zaterdags heeft ze nog met hem gelopen maar waar was hij

's zondags? Onbegrijpelijk, hij was compleet uit beeld. Sjan maakte zich grote zorgen en dacht dat ze misschien een verkeerde opmerking had gemaakt, maar het was te laat. Ze zag hem jaren niet meer. De laatste tijd komt ze hem weer tegen en hij roept weer als vanouds, maar Sjan loopt niet meer naar Handel...

Al jaren loop ik tijdens deze jaarlijkse bedevaart dicht in de buurt bij de zusjes: eerst waren ze met vier, maar voor Nelly werd de afstand van 80 km in twee dagen uiteindelijk toch te veel. Ze is een paar jaar geleden gestopt met Handel en ook Sjan stopte vanwege leeftijd en de gezondheid van haar man. Ria en Jo lopen de bedevaartstocht nog wel, hoewel Jo vanwege haar knie-operatie dit jaar moet afzeggen.

Valpartijen

Gesteggel, geharrewar, gekibbel maar vooral gelach over wie waar en het meest is gevallen en onder andere polsen en sleutelbeen heeft gebroken. Ze lachen om elkaar omdat de een toch iets vaker en iets harder is gevallen dan de ander: "Zit er nie te lache gij, gij het er veel meer gelegen als ik". Een ding is zeker, met de gebroken polsen zijn ze alle vier aan de beurt geweest. Jo zelfs 2 keer.

Opeens beginnen de zussen hartelijk te lachen: "Sjan is tijdens de bedevaart naar Handel over een 'dennedulke' (dennenappel) gevallen". Het verhaal wordt nog eens minutieus verteld, wordt correct naverteld want ondergetekende was getuige van het

drama dat zich daar afspeelde:

De zussen liepen vooraan en daar begon men te bidden terwijl op dat moment achter volop werd gepraat. Plotseling draait Sjan zich om en roept: "stilllll, we zijn aan 't bidde...". En precies op dat moment, klabatst Sjan over het dennedulke, bril kapot, knie kapot, broek kapot en tot overmaat van ramp was er een derde persoon die de broekspijpen van haar favoriete wandelbroek verknipte tot een kniebroek. Sjan zag bijna niks zonder haar bril en is met een medewandelaar naar de dichtstbijzijnde opticien gelopen.

Bulderend gelach van andere zusjes: "ons Sjan viel over een dennedulke". Maar ondergetekende heeft wel gezien hoe bezorgd ze waren tijdens de valpartij. Het 'ergste' vond Sjan dat iemand zo leuk was

daarvan nog een foto te maken. Er wordt weer flink en hard gelachen.

Wat vinden de zussen zo mooi aan wandelen? De natuur, buiten zijn, in beweging zijn.....?

Er komt onmiddellijk reactie van de tweeling: "Nee, wij geven niks om gruuun". Nelly die in eerste instantie ook niet voor het 'gruuun' was, beaamt dat: "nee, die twee niet".

Het was Sjan die Nelly een aantal keren had gewezen op mooie dingen die de natuur te bieden heeft. Sindsdien "kijkt" Nelly en gaat ze ook voor het groen.

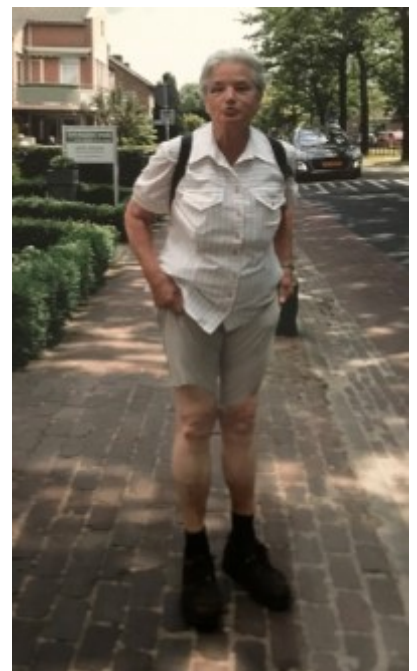
Jo en Ria zien het anders. Jo: "Nico (echtgenoot) zegt wel eens: kijk daar Jo een mooie bunzer (buizerd red.). Wat geef ik nou om een bunzer, die heb ik al dikwijls genoeg gezien. Nee, als we gaan wandelen, zijn we weg, lekker buiten, lekker vrij".

Sjan voegt eraan toe dat het ook gezellig is om samen te praten en te zingen.

"Als ons Ria moe is, zegt ze niets meer. Wij wel, wij praten gewoon door, pijn of geen pijn. We hebben heel veel pijn gehad: zeer voeten, blaren.... Maar het is kiezen: pijn of thuisblijven...". Dit laatste is ook wel het motto van alle vier: "zeer doen, of thuis blijven".

Ria vindt wandelen met de groep wel heel gezellig: "ge hoeft niet steeds te praten en bovendien is wandelen heel gezond".

De zussen houden elkaar wel goed in de gaten: Tijdens de Kennedymars was Ria moe, dus zou ze eigenlijk stil moeten zijn, maar de zussen: "kik daar ons Ria, ze praat, kik doar, oe joa, mee een vreemde man".

Tegenwoordig..

Voor alle vier geldt dat als ze enigszins kunnen en niet zijn geblesseerd, ze op woensdagochtend komen wandelen. 5 of 10 km.

Daarnaast maakt Nelly nog kleding voor haarzelf en voor enkele familieleden. Ze krijgt daarover veel complimenten. Ook Ria maakt regelmatig mooie dingen.

Jo heeft andere hobby's, zij heeft absoluut geen hekel aan poetsen en vindt het heel fijn om met het huishouden bezig te zijn. Of wandelen natuurlijk: "Zij naaien, ik naai nie, ik naai eruit".

Met de Snerttocht is de tweeling elk jaar te vinden op een van de rustplaatsen waar ze helpen bij de catering. Ze vinden dat heel gezellig en genieten daarvan.

Sjan is vanwege de gezondheid van haar man aan huis gebonden. Wanneer haar dochter komt, kan ze op woensdag meewandelen. Ze gaat ook nog een keer per week zwemmen.

Tijdens het gesprek kreeg ik meermaals te horen: "Lenie zet da ding eens af, want nou kumt de koaje proat. Nou kumt ut". Er volgde dan weer zo'n verhaal. Jazeker wel in vertrouwen. "Want denkt eraan, ge komt straks dichtbij mij wone". Dit zijn de momenten waarop ik het meest geniet van de zusjes: het voelt alsof ik in een complot zit. "Denkt eraan ik pak oe terug als het nie goed is". Maar ik zal met liefde en plezier hetgeen besproken is zo goed mogelijk op papier zetten. De manier waarop de zusjes in het leven staan, verdient namelijk alle respect. Petje af!!

Nelly, Sjan, Jo en Ria, bedankt voor het gesprek. Ik heb er van genoten.

Lenie Castelijns

WIST U DAT.....

- wij nog een prachtige natuurwandeling onder leiding van Wouter tegood hebben?
- Een wandeltocht van wel duizend kilometer begint altijd op dezelfde manier: bij de eerste stap

OPROEP

Van onze lezers willen wij graag het volgende blijven ontvangen:

- Kopij met zakelijke of leuke informatie of ideetjes voor de Nieuwsbrief. Dat kunnen ook foto's zijn, leuke dingen die je tijdens een wandeling meemaakte of hebt gezien. Natuurlijk is een verslag(je) van een gemaakte wandeling ook zeer welkom.
- Voor het onderwerp **Wist je dat.....** (leuke nieuwtjes, anekdotes) van een of twee regels.
- **Inleverdatum: vóór 1 april 2023**

